

עמ"ת 36423/06/15 - אלי דהן (עציר) נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 36423-06-15 דהן (עציר) נ' מדינת ישראל

כבוד השופטת תמר נאות פרי	בפני
אלי דהן (עציר)	העורר
	נגד
מדינת ישראל	המשיבה

החלטה

ערר על החלטה מיום 19.5.15 שניתנה על ידי בית משפט השלום בחיפה (כב' השופטת קלמפנר-נבון) במ"ת 9588-11-14, בה נדחתה בקשת העורר לעיון חוזר בהחלטה קודמת בדבר מעצרו עד תום ההליכים.

1. כנגד העורר הוגש בנובמבר 2014 כתב אישום ובו שני אישומים.

האישום הראשון, התרחש לפי הנטען ביום 11.9.14, בסמוך לשעה 16:30 בחיפה. הטענה הינה שהעורר נהג ברכבו באותה העת, תוך חוסר תשומת לב מירבית למצב התנועה, בנתיב הימני ברחוב חניתה בחיפה. שני המתלוננים, אבירן אהרונ (להלן: "אהרונ") ומיכאל קושנירוב (להלן: "קושנירוב") הגיעו ברכבם למקום, בנתיב השמאלי, ורצו לפנות ימינה. כאשר ראו שהעורר משתהה בנסיעתו, ונוצר רווח בינו לבין הרכב שלפניו, ניסו שני המתלוננים להשתלב בתנועה בנתיב הימני, לפני העורר. העורר ניסה למנוע זאת מהם תוך שהוא מאיץ, אך ניסיונו לא צלח והוא הגיע למצב בו רכבו עלה עם שניים מהגלגלים על המדרכה בצד ימין - ועצר. המתלוננים עצרו אף הם את רכבם, והחלו גידופים מטעם שני הצדדים. בשלב מסוים, יצא העורר מהרכב כאשר הוא מחזיק ברובה צלילה אשר בקנהו צלצל בעל חוד ברזל (להלן: "הרובה"), ואיים על שני המתלוננים בפגיעה שלא כדין בחייהם ובגופם, תוך שהוא מקלל ומחזיק את אותו רובה כאומר לפגוע בהם בכוונה להפחידם. במקביל, ירד מהרכב בן משפחה נוסף של העורר, כשהוא אוחז במקל מעץ. עוד נטען כי במהלך התקרית פתח העורר את הרכב של המתלוננים והוציא ממנו רכוש וזרק אותו על המדרכה. בנוסף, בסעיף 7 של תיאור האישום הראשון, נטען כי במקום נקלע באקראי השוטר צביקה חפץ (להלן: "חפץ") וכאשר הוא ניגש למקום האירוע פנה אליו דהן כשהוא עדיין אוחז ברובה הצלילה והשוטר, לאור חששו, שלף את נשקו, הורה לעורר לזרוק את הרובה, וכך הסתיים האירוע.

עקב האמור מיוחסות לעורר בכתב האישום, עבירות של איומים, הסגת גבול פלילית והחזקת אגרופן או סכין לא למטרה כשרה (כאשר הכוונה לרובה הדיג והסכין שבקצה).

2. האישום השני מתייחס לאירוע מיום 20.10.2014. במועד זה, לפי כתב האישום, שהו ברכב מסוים העורר והנאשם הנוסף, יטח מתן (להלן: "יטח"). השניים נתקלו באקראי במתלוננת, הגב' ליז קקון (להלן: "קקון") אשר היתה ברכב עם אחר בשם גולן שטרית (להלן: "שטרית"). הטענה הינה כי העורר ויטח נסעו במסלול הנגדי, אך כאשר

ראו את קקון, עשה העורר, אשר נהג ברכב, "סיבוב פרסה" תוך נהיגה נמהרת ורשלנית, הגיעו בסמוך לרכב של קקון, סטה לעברה ואילץ אותה לעצור. המתלוננת הפעילה את מערכת הנעילה ברכבה, יטח יצא מהרכב וניסה לפתוח את הדלתות של רכבה של קקון, אך לא הצליח בשל הנעילה. בהמשך, יטח החל לבעוט בחלונות הרכב ובחלקים נוספים - תוך גרימת נזק לרכב (שבירת מראת הצד). בהמשך, כך נטען, איימו העורר ויטח בצוותא על המתלוננת, בכך שיטח הרים את חולצתו, חשף אביזר הנחזה להיות אקדח, וכאשר הוא מצביע על אביזר זה, העורר צעק - "תוציא אותו, תוציא אותו", כאשר הוא מתכוון להוצאת אותו אביזר הנחזה להיות אקדח, והכל במטרה להפחיד את קקון.

לגבי אירוע זה מיוחסות לעורר וליטח עבירות של איומים, כאשר לעורר מיוחסת בנוסף עבירה של נהיגה פוזת של רכב, וליטח מיוחסת עבירה של היזק לרכוש במזיד.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה כנגד העורר ויטח גם בקשה למעצר עד תום ההליכים. בהחלטה הראשונה שניתנה על ידי בימ"ש קמא ביום 13.11.14, קבעה כב' השופטת כי יש ראיות לכאורה, כי קיימת עילת מעצר וכי יש מקום להכין תסקיר של שירות המבחן עובר למתן החלטה סופית בבקשת המדינה למעצר עד תום ההליכים. על החלטה זו הוגש ערר (עמ"ת 43740-11-14) אשר נשמע בפני, ולאחר בחינת התשתית הראייתית, מצאתי לדחות את הערר. עמדתי הייתה שלגבי שני האירועים קיימות ראיות לכאורה, כי קיימת עילת מעצר מסוג מסוכנות וכי לא נפל כל פגם בהחלטת בימ"ש קמא אשר ביקש שיוכן תסקיר של שירות המבחן.

בהמשך, הוכנו שני תסקירים, אשר המליצו שלא להסתפק בחלופת מעצר. התסקיר השני הוגש ביום 15.1.2015 ולאחר קבלתו הורתה השופטת קמא לבא כוחו של העורר להודיע בתוך שבעה ימים, אם הוא מבקש לחדש את הדיון בבקשה לשקול את חלופת המעצר נוכח האמור בתסקיר (החלטה מיום 3.2.2015). בהחלטה אף נכתב כי ככל שלא תוגש כל הודעה בתוך המועד שנקצב, תמחק הבקשה לגבי חלופת המעצר. לא הוגשה כל בקשה במועד שנקצב - או בכלל - ולכן, נותר העורר במעצר עד תום ההליכים.

4. במקביל, החלו ההליכים בתיק העיקרי אשר מתנהל בפני כב' השופט קוטון בבימ"ש השלום. התקיימו דיוני הוכחות בימים 22.2.15; 24.2.15; 11.3.15 (אם כי במועד זה לא נשמעו עדים); 22.3.15. דיון נוסף התקיים ביום 31.3.15 ובסופו נקבע עוד דיון ליום 28.6.15, אם כי ניתן לשער שיידרשו מועדים נוספים עד שתושלם פרשת הבאת הראיות בתיק. לא אפרט עוד באשר למועד שנדחה לבקשת ההגנה.

5. ביום 17.5.15, כחודש וחצי אחרי ישיבת ההוכחות האחרונה, הגיש בא כוחו של העורר בקשה לעיון חוזר, שכן לשיטתו במהלך ישיבות ההוכחות התברר כי חל כרסום של ממש בעוצמת הראיות ולשיטתו נשמטה הקרקע מתחת לטענות בדבר אשמת העורר, ויש להורות על שחרורו.

דיון בבקשה התקיים ביום 19.5.15 ובמסגרתו טענו הצדדים באשר לכרסום הנטען בתשתית הראייתית. בתום הדיון ניתנה החלטתה של כב' השופטת קמא ובה נקבע כי התשתית אשר הייתה לנגד עיניה בעת שהוחלט בדבר המעצר עד תום ההליכים, שרירה וקיימת אף היום "וביתר שאת" (כך בלשונה של כבוד השופטת), לאחר עדותו של השוטר חפץ לגבי האירוע הראשון. בהתאם, נדחתה הבקשה לעיון חוזר, תוך שהשופטת אף מדגישה שהיא לא מצאה שקיימות הסתירות בעדויות של העדים אליהן מפנה הסניגור המלומד. עוד ציינה כב' השופטת בהחלטה, כי בתסקירים של שירות המבחן למבוגרים שהוגשו לתיק, חזרו קציני המבחן וקבעו שקיימת רמת סיכון גבוהה ונשללו חלופות המעצר שהוצעו.

6. על החלטה זו מיום 19.5.15 הוגש הערר הנוכחי, ביום 17.6.15. בהודעת הערר, כמו גם במהלך הדיון, חזר למעשה הסניגור על הטענות שהועלו מטעמו בדיון בפני ביהמ"ש קמא ועל מנת שלא להאריך יתר על המידה, לא מצאתי לחזור ולפרט את מכלול הטענות. בא כוח המדינה מצדו, חזר אף הוא על הטענות לגבי התשתית

הראייתית וביקש שלא לשנות מהחלטת ביהמ"ש קמא.

7. לאחר ששקלתי את הטענות ולאחר שעיינתי בעצמי בפרוטוקולים של ישיבות ההוכחות שהתקיימו בפני השופט קוטון (כפי שעשתה השופטת קמא), עמדתי כי דין הערר להידחות.

8. מקדמית, נזכור כי ההלכה הינה כי שעה שעסקינן בבקשה שסומכת על טענה בדבר כרסום בתשתית הראייתית, נקבע כבר בעבר שיש להצביע על כרסום משמעותי שיש בו - "כדי להפוך את הקערה על פיה, עד כדי הטיית הכף לזכות הנאשם באופן שהסיכויים לזיכוי עולים על הסיכויים להרשעתו" (בש"פ 4794/95 **שאבי נ' מ"י** (6.8.95); בש"פ 4786/12 **מ"י נ' טנסקי** (12.7.12); בש"פ 8216/13 **אוחיון נ' מ"י** (30.1.14) ובש"פ 90/15 **דבש נ' מ"י** (2.3.15)).

9. לא מצאתי כי במקרה הנוכחי ניתן לומר שחל כרסום מהותי שכזה.

10. באשר לאירוע הראשון - לטענת הסניגור שני המתלוננים, אהרוני וקושנירוב, מסרו גרסאות שונות לגבי האירוע וכי שניהם נחקרו לגבי מהלך הנסיעה המדויק של כלי הרכב ולשניהם לא הייתה תשובה מניחה את הדעת בשעה שהתבקשו להסביר כיצד בדיוק התנהלו הרכבים. בנוסף נטען, כי אהרוני אומר שלאחר שעצרו שני הרכבים - מיד כאשר העורר יצא מרכבו, יצאו גם שני המתלוננים מהרכב שלהם, ולעומת זאת קושנירוב אומר, שהעורר לא יצא מהרכב מיד לאחר שעצרו הרכבים, אלא שרק לאחר ששני המתלוננים יצאו מהאוטו ופתחו את תא המטען - יצא העורר מהרכב שלו. לגבי קושנירוב, נטען כי חוסר מהימנותו בא לידי ביטוי גם בכך שהוא אמר שנציג מהמשטרה שוחח עמו בטלפון והזמין אותו למסור עדות, אך חוקר בשם יעקב כהן, העיד שהוא שוחח עם אהרוני אבל לא שוחח עם קושנירוב. טענה נוספת מתייחסת לעדות חפץ, אשר צילם חלק מהאירוע. עוד נטען כי כיוון שלמתלוננים לא היו חבלות ולעומת זאת העורר נחבל בידו, וכיוון שהמתלוננים נמלטו מהמקום, אזי שהדבר מהווה תימוכין לגרסת העורר לפיה הוא היה זה שהותקף וכי החזקת הרובה היתה במסגרת של הגנה עצמית.

11. בחינת הראיות עד כה מלמדת לשיטתי כי רף הראיות נשאר כפי שהיה ולא חל בו כרסום שמחייב את שינוי ההחלטה בדבר המעצר.

12. השוטר חפץ הגיע למקום כאשר שני הרכבים כבר היו בעצירה, וכאשר תא המטען של הרכב של המתלוננים היה פתוח ועל הכביש היו פזורות קופסאות (עמ' 8 שורות 1-6). יאמר כבר עתה כי פתיחת תא המטען של הרכב של המתלוננים ושפיכת התחולה על הרצפה, אם בוצעה על ידי העורר, אינה בהכרח עולה בקנה אחד עם טענה של הגנה עצמית מטעם העורר. חפץ לא יכול להעיד לגבי תחילת האירוע ועדותו מתמקדת בכך שכאשר הגיע ראה את העורר עם הרובה בידו (עמ' 8 שורה 10) והדבר אף מצולם. חפץ ממשיך ומסביר כי את מירב תשומת הלב שלו תפס הרובה, כי הוא התקרב לעורר, ראה שהוא מעביר את הרובה מיד ליד ובשלב מסוים אף חש שהרובה מכוון אליו. הוא צעק לעבר העורר שיניח את הרובה, אחז בנשק האישי שלו כדי להיות מוכן להתפתחויות, ואז, כאשר העורר ראה שהשוטר חפץ כמעט ושולף את הנשק שלו - העורר הניח את הרובה על הקרקע (עמ' 8 שורה 28 עד עמ' 9 שורה 1). חפץ מאשר כי העורר לא איים עליו אבל הוא חש סכנה (עמ' 9 שורות 24-25). הוא אף מאשר שראה את האדם הנוסף המקורב לעורר עם מקל בידו (עמ' 8 שורה 14). הוא ממשיך ומתאר כי הוא לא ראה שהעורר עשה שימוש ברובה, וכי העורר מסר לו שהוא משתמש ברובה לצורך דיג (עמ' 9 שורות 6-9). העד מוסיף כי לאחר מכן ביקש מהעורר לפרוק מהרובה את הסכין שבקצה, ואז ראה שהעורר נחתך. העורר טען כי נפגע מהמתלוננים, אשר איימו עליו עם "נבוט", אבל לטענת חפץ, לא ניתן לדעת אם החתך הוא מנבוט או מהוצאת הסכין מהרובה שביצע העורר (עמ' 9 שורה 22), גרסה עליה הוא חוזר בחקירה הנגדית (עמ' 15 שורות 9-25). חפץ מאשר ששני המתלוננים עזבו את המקום ברכבם, בעודו מתחקר את העורר, וכי לא מצא לנכון לרדוף אחריהם למרות שהעורר טען שהם התקיפו אותו, כפי שלא מצא

לנכון לעכב את העורר או לעצור אותו. חפץ מסביר לגבי הסרטון שצילם כי ניתן לראות בו בבירור את העורר מחזיק בידו את הרובה עם הסכין הנעוצה בו, את שני הרכבים, את הקופסאות המפוזרות על הרצפה ואת דרישתו מהעורר כי יניח את הרובה על הרצפה. בחקירה הנגדית מאשר חפץ כי ראה דם על ידו של העורר (עמ' 12 שורות 11-22) והטענה לפיה הוא ניסה לשקר בנקודה זו והדבר עולה כדי כרסום - אינה מקובלת עלי. הוא מסביר שוב ושוב, ומדגים, כיצד הניח את ידו על הנשק האישי שלו, מוכן לשליפה, בשל שהרגיש בסכנה - אם כי לא שלף את הנשק במובן שהוא לא כיוון אותו לעבר העורר (עמ' 12-13 לחקירה הנגדית). הוא מדגיש שוב כי כאשר העורר העביר את הרובה מיד ליד הוא הרגיש מאוים (עמ' 13 שורה 18), ומפנה בסרטון לקטע בו לשיטתו הרובה היה ממש מולו (עמ' 14 שורה 1).

13. העד אהרוני מתאר כי הוא וקושנירוב היו בנתיב השמאלי, רצו להשתלב בנתיב הימני, נוצר רווח בין המכוניות בנתיב הימני, לפני הרכב של העורר, הם ניסו להיכנס לשם, אך העורר "נתן גז" (חקירה ראשית ונגדית, עמ' 20 שורות 10-14). או אז התחילו גידופים מצד העורר. בשלב מסוים העורר ירד מהרכב, הלך לארגז של רכבם של המתלוננים, הוציא משם סחורה אל הכביש. בשלב הזה ירד קושנירוב מהרכב וראה שלעורר היה משהו ביד והתברר שזה הרובה (עמ' 17 שורות 26-31) - תוך שהוא מסביר את מהלך הדברים גם לפי הסרטון שצילם חפץ. העד מסביר כי לא רצה לבצע עימות עם העורר וכי לאחר שהגיע חפץ הוא וקושנירוב נסעו מהמקום. הוא מכחיש שהוא או קושנירוב פגעו בעורר (עמ' 18 שורה 26). העד מסביר כי התקשרו אליו על מנת לבקש שיבוא למסור עדות וכי שוחח פעמיים עם השוטר (עמ' 19 שורות 4-13). אהרוני אף מאשר שלא ראה את חפץ שולף את אקדחו אלא רק שהניח את היד על האקדח שהיה לצד הגוף שלו (עמ' 21 שורה 13).

14. העד קושנירוב - מספר כי הוא ואהרוני היו בנתיב משמאלו של העורר, כי העורר התמהמה ולא התקדם, נוצר מרווח בינו לבין הרכב שלפניו וכי שני המתלוננים רצו לעבור לנתיב הימני ו"להכנס" אל אותו מרווח. או אז העורר התעצבן, "נתן גז", ניסה למנוע את כניסת המתלוננים למרווח, ואז שני הרכבים עצרו. עד זה מוסיף כי הרכב של העורר עצר כשחלקו על המדרכה (עמ' 22 שורות 7-13). גם בחקירה הנגדית הוא מסביר שהרכב של העורר היה בצד ימין שלהם (עמ' 25 שורה 26), הם ניסו ל"השתחל" אל מרווח שנוצר כיון שהוא היה איטי, כי כשהעורר שם לב הוא האיץ, ואז הרכבים עצרו והרכב של העורר היה עם שני גלגלים על המדרכה (עמ' 26 שורות 20-30). אף הוא מתאר את הקללות שהחלו מצד העורר, ואישר שהמתלוננים קיללו את העורר בחזרה. הוא ממשיך ומתאר שהעורר יצא מרכבו אוחז במה שהוא מכנה מקל וכי אחר נוסף יצא מהרכב אוחז במקל (עמ' 22 שורות 13-18). העד ממשיך ומסביר כי העורר החל לשפוף סחורה מהרכב של המתלוננים על הרצפה (עמ' 22 שורה 24), כי בשלב זה הגיע לזירה השוטר חפץ ומכחיש כל טענה לפיה הוא או אהרוני פגעו בעורר. בחקירתו הנגדית טוען קושנירוב כי שוטר התקשר אליו וביקש ממנו להגיע למסור עדות וכי הוא חושב שהיו שתי שיחות בינו לבין שוטרים (עמ' 24 שורות 1-21). הוא נשאל כיצד הוא מסביר את העובדה שאין תיעוד לשיחות עמו וזימונו בטלפון והוא ממשיך וטוען כי התקשרו אליו (עמ' 24 שורה 25). העד השוטר יעקב כהן טוען כי הוא התקשר רק אל אהרוני וביקש ממנו להודיע לקושנירוב שעליו להגיע למסור עדות וכי הוא לא שוחח אישית עם קושנירוב (עמ' 39 שורה 31). יתכן וכאן קיימת אמירה שאינה מדויקת מצד עד זה - אך בוודאי שאין בכך כדי לכרסם בגרסה בצורה משמעותית. עד זה מוסר את אותה הגרסה כפי שמסר אהרוני, לגבי כך שבתום האירוע השוטר חפץ לא פנה אליהם, "לא התייחס אליהם", וכיון ש"לא היו מכות", הם החזירו את כל הסחורה לרכב ועזבו, אך לא ברחו, ואם השוטר היה מבקש מהם לחכות - היו מחכים (עמ' 25).

15. טוען הסניגור כי קיימות סתירות לגבי סדר הדברים, כלומר, לגבי השאלה אם קודם הוציא העורר את הסחורה מהרכב ואחר כך הוציא את הרובה או ההיפך, ולגבי השאלה אם קודם יצאו המתלוננים מהרכב ואחר כך הוציא העורר את הרובה או ההיפך. מצאתי כי קיימת אי בהירות אפשרית לגבי אחת מהשאלות, אך היא קיימת כיוון שהדברים לא חד משמעיים בעדויות ואין בהכרח סתירות בהקשר זה בין הגרסאות כנטען, ובוודאי שלא כאלו אשר

יכולות לחייב את המסקנה בדבר כרסום מהותי כנדרש (שכן זה היה גם מצב הדברים לפני שנשמעו שני המתלוננים).

16. נחקר בהקשר זה גם השוטר אבי אלשיך, אשר גבה הודעות מהעורר, ולדבריו לפחות לגבי נושא אחד היתה חוסר עקביות בגרסת העורר (עמ' 31 שורות 14-16, לגבי מכה שהיתה או שלא היתה ברכב של העורר, עקב ההתקלות עם רכבם של המתלוננים).

17. אשר על כן, לאור הסקירה דלעיל, אשר במובן מסוים הינה מעבר לצורך, אומר כי שוכנעתי שאין מקום לשנות ממסקנתה של השופטת קמא אשר קבעה כי אין כרסום, ובוודאי שלא משמעותי, בהנחה לפיה קיימות ראיות לכאורה.

18. באשר לאירוע השני - הטענה הינה, שיש קושי משמעותי לאמץ את עדותה של העדה קקון ולו מן הטעם שהיא נמנעה מלהגיע לביהמ"ש כמה פעמים והגיעה לבסוף רק באמצעות צו הבאה והוכרזה כעדה עוינת. עוד נטען, כי הוכח שהעורר לא יצא מהרכב בעת האירוע הראשון, אלא שלגבי נושא זה אעיר כבר עתה, שגם על פי כתב האישום - אין טענה לפיה הוא יצא מהרכב. לגבי העדות של קקון - אומר כי העדות אכן היתה בעייתית מחמת חוסר שיתוף פעולה, אלא שהוגשה ההודעה שהיא מסרה במשטרה לאחר שהתמלאו התנאים הנדרשים בפקודת הראיות, והיו בעדותה בבית המשפט כמה "ניצנים" לחיזוק. העדה סירבה לענות על רוב השאלות לגבי האירוע וטענה כי מצדה - "מה שהיה מת" והיא תשמח שהעורר ויטח יצאו לחופשי (עמ' 54 שורה 24), ושוב בהמשך, שם היא אומרת שהיא לא מעוניינת להעיד וכי: "סלחתי מחלתי, מותר מה?!" (עמ' 58). אף לאחר שההודעות שלה במשטרה הוגשו כראיה, היא גילתה עוינות ניכרת הן כלפי נציג המאשימה והן כלפי הסניגור, ביקשה שלא להעיד, ואף מצאה לנכון לכתוב הודעות ומסרונים בטלפון הנייד שלה במהלך ישיבתה על דוכן העדים (וראו את הערת כבוד השופט קוטון בעמ' 64 שורה 28). עם זאת, מצאתי לציין כי בחקירה הנגדית אישרה קקון כי הגישה את התלונה המקורית למשטרה "כי אף פעם לא קרה לי דבר שכזה" (עמ' 59 שורה 16) ובהמשך מסרה שכאשר העידה במשטרה מסרה כי בעת האירוע היא "פחדה נורא" (עמ' 63 שורה 26). בהמשך היא אף מאשרת כי פרסמה 'פוסטים' בעמוד שלה בפייסבוק שם כתבה לגבי העורר ויטח כי - "הם לא יכולים להיות עבריינים כבדים כי הם באים על בחורה", והוסיפה: "שני גברים יודעים שבחורה לא יכולה להגיב בהם ... תלכו תתמודדו עם גברים, למה ליפול על בחורה" (עמ' 64 שורות 1-2). היא אף מאשרת כי הרכב שבו היו העורר ויטח נסע במסלול הנגדי וכי אחרי שראו אותה "דפקו פרסה וירדו חזרה לכיוון איפה שהייתי" (עמ' 61 שורה 20). העדה נשאלת למה ב'פוסט' בפייסבוק היא לא כתבה שיטח הראה לה אקדח, לאמור: "איפה כתוב שמתן הראה לך אקדח?", ותשובתה היתה: "איפה כתוב שבעטו לי באוטו, איפה כתוב שהם שברו לי את המראה?" (עמ' 64 שורה 17). היא נשאלת שוב פעמיים, למה לא כתבה בפייסבוק שהיה אקדח ומתשובותיה ניתן ללמוד שהיא לא חוזרת בה מהגרסה, ואפנה לתשובה לדוגמא, כגון: "למה שאני ארשום דברים כאלה בפייסבוק, תגיד אתה רציני?" (עמ' 65 שורה 4).

19. לכן, לא שוכנעתי כי לאחר חקירתה ניתן לומר שהכרסום חמור עד כדי "הפיכת הקערה על פיה". אין ספק כי כבוד השופט היושב בדין יבחן את העדות שנמסרה במשטרה, למול הדברים שמסרה במהלך העדות בבית המשפט, למול ראיות אחרות שאולי שוללות את הגרסה ואולי מחזקות את הגרסה - ויקבע אם ניתן לבסס על הדברים הרשעה בהתאם להוראות החוק, מעבר לכל ספק סביר (וראו כי לא הסתיימה פרשת התביעה ועוד לא ברור אם העורר או יטח יעידו). דא עקא, שעתה עסקינן בראיות לכאורה ובשאלת הכרסום - הא ותו לא.

20. **סיכום** - אשר על כן, לא אוכל לקבל את הטענה כי חל כרסום עד כדי כך משמעותי בתשתית הראייתית לגבי שני האירועים המחייב שקילה מחדש של הקביעה בדבר קיומן של ראיות לכאורה, או כי האפשרות שהעורר יזוכה עולה על האפשרות שהוא יורשע. יש אף לראות את ההבדל בין בקשות שמוגשות שעה שמתגלות עדויות חדשות - חפציות או אחרות, אשר אכן עשויות לטלטל את הקערה עד אשר תיהפך על פיה, לבין בקשות שמוגשות אחרי חקירות נגדיות של

חלק מעדי התביעה (או אף רובם), במטרה להראות כי במהלך החקירה התגלו סימני שאלה. יש לזכור שוב כי שהאלה היא אם יש ראיות לכאורה ואם חל שינוי מהותי בין המצב שהיה בעת מתן ההחלטה לבין המצב שקיים היום ולא בשאלה אם בסוף ההליך יורשע העורר או יזוכה. הליך הבקשה לעיון חוזר לא נועד לשמש מסלול לערעור מחודש על החלטת המעצר (בש"פ 2274/02 עמרם נ' מ"י (18.3.2002); בש"פ 5463/03 נסימוב נ' מ"י (25.6.2003)), ונסיים בציטוט מבש"פ 451/15 מ"י נ' מנגאשה (10.2.2015):

"הלכה פסוקה היא כי העיון מחדש במעצר עד לתום ההליכים בנימוק של כרסום בראיות שמור למקרים בהם חל "מהפך ראייתי" עד ש"הקערה נהפכה כליל על פיה". כך, למשל: בבש"פ 8216/13 אוחיון נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (30.1.2014) נקבע לענין זה כדלקמן:

"הלכה עמנו, כי לצורך עיון מחדש במעצר עד תום ההליכים בטענה לכרסום ראייתי, יש להראות כי בתשתית הראייתית חל 'מהפך ראייתי', 'כרסום מהותי ומשמעותי', 'שינוי דרמטי', 'כרסום עמוק', כי 'הקערה נהפכה כליל על פיה', כי השינויים הם כאלה 'שמוטטו את ראיות התביעה' וכיו"ב. ביטויים אלה מלמדים כי לא די בהעלאת טענה כזו או אחרת כדי להצדיק ביקורת שיפוטית נוספת במישור הראייתי (ראו, לדוגמה, החלטת השופט רובינשטיין בבש"פ 7260/13 מדינת ישראל נ' כיאל (18.11.2013); החלטת השופט מלצר בבש"פ 4786/12 מדינת ישראל נ' טנסקי (12.7.2012); החלטת השופט פוגלמן בבש"פ 5387/12 קריאף נ' מדינת ישראל (16.7.2012))."

...

אין בית משפט זה, בדונו בערר, בודק את העדויות אחת לאחת, שוקל את הסתירות בדברי העדים לעומת דבריהם הם בחקירה המשטרתית או לעומת דבריהם של עדים אחרים. אין זה מתפקידו לבדוק את מהימנותם של העדים, דבר שממילא לא ניתן לעשותו בהליך זה. כל אלה יעשו בבוא העת על ידי השופט השומע ורואה את העדים ומתרשם מהם."

21. באשר למימד הזמן - אמנם ההחלטה בדבר המעצר עד תום ההליכים ניתנה לפני פרק זמן ממושך, אך יש לראות כי למעשה במהלך שישה חודשים שבהם יושב העורר במעצר הוא גם נמצא במאסר בגין תיק אחר אשר במסגרתו הושת עליו עונש של מאסר בן שישה חודשים. באותו התיק, הייתה אפשרות לרצות את המאסר על דרך של עבודות שירות אך כיוון שהעורר נעצר בגין התיק הנוכחי, אפשרות זו לא הסתייעה בידו ונגזר עליו לרצות את ששת החודשים במאסר בפועל. המשמעות הינה, שהוא אכן נמצא במעצר למשך פרק זמן ממושך, אם כי עד לפני פרק זמן קצר ביותר הוא היה ממילא במאסר בגין התיק הקודם. במצב דברים זה, קשה אף לקבל את טענתו לפיה חלוף הזמן כשלעצמו מחייב לאפשר לו לצאת לחלופת מעצר.

22. באשר לחלופה - אוסיף עוד כי הוגשו לגבי העורר שתי חוות דעת של שירות המבחן למבוגרים (האחת מיום 10.12.14 והשנייה מיום 15.1.15). בשתי חוות הדעת נבחנו חלופות שונות, במקומות שונים לחלוטין ועם מפקחים שונים לחלוטין וההמלצה בשתייה הייתה כי לא יהיה בחלופה ביתית כדי להפחית מהמסוכנות וכי שירות המבחן אינו ממליץ על שחרור. עוד אזכיר, כפי שתואר מעלה, כי העורר לא ביקש לחדש את בקשתו לאפשר לו להסתפק בחלופת מעצר לאחר הגשת התסקיר השני, ולכן - אין כל בסיס לבקש במסגרת ערר זה לדון בסוגית חלופת המעצר.

במצב דברים זה, הערר נדחה.

ניתנה היום, ז' תמוז תשע"ה, 24 יוני 2015, במעמד הצדדים.

